

hele det pædagogiske, sociale og psykologiske arbejde udgik. Samarbejdet de forskellige institutioner imellem måtte betegnes som ideelt – med overblik og ansvarlighed.

Efter overdragelse til amterne i 1980 splittes forsorgen op på 3 ministerier og 14 amter, uden der er nogen, der har ansvar og overblik. Der er kun få eller ingen ude i amterne, der har de fornødne kvalifikationer til at have overblik og viden om de komplicerede problemer, et høretab ofte giver, og slet ikke amtspolitikere.

Høreomsorgen drejer sig om at genoprette den tabte kommunikation, som den manglende eller nedsatte hørelse giver. Høreapparatet er og bliver kun et hjælpemiddel, der ikke kan stå alene. Mange hørehæmmede har store sociale og psykiske problemer, der ikke kan klares med et par timer ambulært om ugen, som det foregår i dag i amterne. Det kræver et ophold på en boinstitution, hvor der bliver taget hånd om de alvorlige problemer, den tabte hørelse ofte giver. Først når vi politikere i Folketinget og amterne indser det, vil der blive mulighed for at skabe de nødvendige forudsætninger for en fornuftig høreomsorg.

Dette spørgsmål er tidligere stillet i folketingsåret 1997-98, 1. samling, som spørgsmål nr. S 1567.

Svar (7/4 98)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Opgavevaretagelsen på høreomsorgsområdet er beskrevet i mit svar på spørgsmål S 1245, stillet i folketingsåret 1997-98, 1. samling, hvortil henvises.

Lovgivningsmæssigt hører høreomsorgen ind under regelsæt, der administreres af henholdsvis Sundhedsministeriet, Undervisningsministeriet og Socialministeriet. På det udøvende plan er området samlet i amtskommunalt regi.

I begrundelsen er der henvist til Landshøreinstitutet, der var en landsdækkende amtskommunal institution etableret efter Undervisningsministeriets regelsæt med et tilknyttet botilbud. Landshøreinstitutet blev nedlagt i 1991 på grund af svigtende interesse for at benytte institutionen fra brugeramternes side.

I forbindelse med iværksættelsen af et satspuljeprosjekt på hørehandicapområdet indgår et uddannelsesstille med døgnophold til døvblevne og svært hørehæmmede. Dette bl.a. for at få belyst behovet for et døgntilbud på områ-

det, og herunder få viden om, hvorledes et sådant i givet fald skal udformes. De foreløbige erfaringer viser, at efterspørgslen af forsøgsprojektet er af begrænset omfang.

Spm. nr. S 31

Til socialministeren (27/3 98) af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Mener ministeren, at de svært hørehæmmede og døvblevne voksne får den påkrævede hjælp til retablering af den tabte kommunikation, et høretab ofte giver, og hvordan mener ministeren i bekræftende fald, denne hjælp finder sted?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 30.

Dette spørgsmål er tidligere stillet i folketingsåret 1997-98, 1. samling, som spørgsmål nr. S 1568.

Svar (7/4 98)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Hjælpen ydes primært på de amtslige audiologiske afdelinger, der hører under Sundhedsministeriet, hvor der foretages undersøgelse, diagnosticering, behandling og rehabilitering af medfødt og erhvervet hørenedsættelse, herunder tilpasning, udlevering og vedligeholdelse af høreapparater.

Fra de audiologiske afdelinger henvises hørehæmmede tillige til specialundervisning. I den forbindelse foretages der henvisning til de amtslige høreinstitutioner eller for børns vedkommende til de amtslige børneklinikker og/eller til den kommunale Pædagogiske Psykologiske Rådgivning i Skolesundhedstjenesten.

De lange ventelister på tildeling af høreapparater m.v. er dog helt klart et problem. I enkelte amter er ventetiden af overskuelig længde, men gennemsnitligt er de af utilfredsstillende længde.

På et møde den 26. februar 1998 mellem Amtsrådsforeningen, Københavns Kommune, Frederiksberg Kommune, Sundhedsministeriet,